

ἔρχονται δὲ πολὺ πρῶιμώτερον εἰς τὰ ὄρη παρὰ εἰς τὰς κοιλάδας,» — εἶπεν ὁ γέρον, — ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου. Εἶπον, ὅτι σήμερον εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος, ἐπομένως ἡ βραχυτάτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἀπὸ αὐριον δὲ αἱ ἡμέραι ἀρχίζουσι νὰ αὐξάνουν, αἱ δὲ νύκτες νὰ σμικρύνωνται, ὥστε καθ' ἑκάστην θὰ ἔχωμεν ὀλίγον περισσώτερον φῶς καὶ μετὰ 90 ἡμέρας τὴν Ἐνοιῖν. Ναί, Ἰάκωβε, τὴν Ἐνοιῖν μὲ πουμεπούκια καὶ τὰ ἄνθη τῆς — τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὰς γλυκυίας αἰθέρας τοῦ Ζεφύρου — τὴν ἄνοιξιν, ἥτις ὄ ανοίξῃ τὰς θύρας τοῦ κτηνοστασίου καὶ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ταύτην καὶ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας μας. Μετὰ 90 ἡμέρας, τέκνον μου, ἴσως θὰ δυνηθῶμεν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν κοιλάδα, ὅπου κεῖται ἡ οἰκία μας μὲ ὄλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας συγγενεῖς.

— Ἄ Ἐννενῆντα ἡμέραι, παπποῦ, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — εἶναι πολὺ, παραπολὺ μακρὸς χρόνος — ἐπεθύμουσι νὰ εἶχον παρέλθει!»

— «Θὰ ἀπεράσουσι, ὅπως πολλοὶ ἄλλαι ἡμέραι παρῆλθον καὶ τόσον ταχύτερον, ὅσον γενναϊότεροι φανώμεν ἡμεῖς· πρέπει δὲ νὰ σκεφθῶμεν ὅπως ἐξεύρωμεν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ σμικρύνωμεν αὐτὰς· ἀναμφιδόλως ἡ ἐργασία κάμνει τὸν καιρὸν νὰ παρέρχεται πολὺ ταχέως,» — εἶπεν ὁ γέρον.

— «Θὰ ἐργάζωμαι εὐχαρίστως, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — ἀλλὰ καθὼς ἡξέυρεις εἰμεθα ἡναγκασμένοι νὰ ἀπερνῶμεν πολλὰς ὥρας τὴν ἡμέραν χωρὶς φῶς, ὥστε δὲν θὰ ἠμποροῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα εἰς τὸ σκότος.»

— «Ποῖος ἡξέυρει!» εἶπεν ὁ γέρον. «Ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δυστυχεῖς τυφλοὶ, καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ γνωρίζουσι νὰ κατασκευάζουσι πολλὰ πράγματα, ἡ ἐντέλεια τῶν ὁποίων διεγείρει τὸν θαυμασμὸν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι βλέπουσι. Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν.»

Ὁ Ἰάκωβος ἐνόησε τὸν γέροντα καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σκότος μὲ τὰ ψαθῆκιά του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐπέτυχε πολὺ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως τὸ ἔργον ἐγένετο κατὰ μικρὸν εὐκολώτερον, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας κατάρθωσε νὰ πλέκῃ ἐπίσης καλῶς εἰς τὸ σκότος, ὡς καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ φωτός.

Τέλος τὰ Χριστούγεννα ἐφθασαν, ἀλλὰ διὰ τοὺς δύο τούτους δὲν ἦτο ἡμέρα χαρᾶς. Ἡ ἐνθύμησις τῶν δώρων, τῆς μουσικῆς, τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς χαρᾶς καθίστων τὴν θέσιν των πολὺ ὀχληροτέραν, ἀλλ' οὔτε ὁ γέρον, οὔτε ὁ Ἰάκωβος ἤνοιξαν τὸ στόμα του νὰ παραπονεθοῦν, ἀλλὰ διήλθον τὴν ἡμέραν συνομιλοῦντες περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἤδη νέα λύπη ἠγέρθη, ἥτις κατέστησε τὸν Ἰάκωβον λίαν περίφροντιν. Ὁ γέρον ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἤρξατο νὰ αισθάνηται μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ πόνοισ κατ' ὄλον τὸ σῶμα· ὁ δὲ Ἰάκωβος, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤρχισε νὰ φοβῆται, ὅτι ὁ ἀγαπητός του παπποῦς ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ τότε τί θὰ ἔκαμνε αὐτὸς μόνος εἰς τὸν τάφον ἐκεῖνον;

(ἀκολουθεῖ.)

Διαφορὰ μετὰξὺ διδασκάλου καὶ δασκάλου.

Ἐάν καὶ μία συλλαβὴ τοὺς δύο διακρίνει,
 Ὅμως αὐτὴ ἡ συλλαβὴ οὐσιωδῶς βαρύνει.
 Ἀπέχει δὲ ὁ Δάσκαλος πολλὸν τοῦ Διδασκάλου,
 Ὅσον τῆς σφαίρας πόλος εἰς κεῖται μακρὰν τοῦ ἄλλου.
 Ὅσον ἡ γῆ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διαφέρει ἴσως,
 Ὅσον τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς, ὁ ἔρωσ καὶ τὸ μῖσος,
 Τὸ ψεῦδος κ' ἡ ἀλήθεια, Παράδεισος καὶ Ἄδης.
 Ὁ Δάσκαλος φοροδεῆς, ἡ γαῦρος καὶ αὐθάδης,
 Σκοπὸν του ἔχων κέριον τὴν ἀργυρολογίαν,
 Πωλεῖ ὡς ἄλλος κἀπῆλος τὴν νόθον του σοφίαν.
 Μαστίζων μὲ τὰς λέξεις του καὶ τὰς μισοστιγμὰς του
 Τὸν νοῦν σου, φθειρεὶ τὴν ψυχὴν, ἣν ἡ πνοὴ τοῦ Πλάστου
 Ἐκόσμησε μετ' ἠθικοῦ καὶ ἐναρέτου πλοῦτου,
 Κ' εἰν' ἔργανον τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου.
 Ὁ δὲ Διδάσκαλος, λαμπρὰς φωτίζουσα τὰ βᾶθη,
 Ὅπου φωλεοῦν τ' ἄγρια ἐν τῇ ψυχῇ μας πάθη,
 Ἐσω ἡμῶν ἀντανάκῃ ἰδέας καὶ ἐνόιας,
 Δι' ὧν θὰ διαπρέψωμεν ἐντὸς τῆς κοινωρίας.
 Πρᾶος, σεβᾶσμιος, γλυκύς, μᾶς ἔλκει, μᾶς μαγεύει,
 Κ' εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς αὐτὸς μᾶς συνοδεύει.
 Πρὸς πᾶν γενναῖον φρόνημα αὐτὸς μᾶς ἀνοψώνει,
 Τὸν νοῦν καλλύνει, τὴν ψυχὴν δι' ἀρετῶν μορφώνει,
 Καὶ δεικνυτ' ἀφιλοκερδῶς ὡς πλάστῃς τοῦ νοῦς μας,
 Πατὴρ σεβασμιώτερος τοῦ φυσικοῦ πατρός μας.
 Ὅπου δ' ἡ ἄνοια εὐρὺ τὸ στάδιον ἀνοίγει
 Ὑπάρχον Δάσκαλοι πολλοὶ Διδάσκαλοι δ' ὀλίγοι
 Κι' ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, εὐδάρηθι· εἶναι κι' ὅσοι
 Ὡς ἀληθεῖς Διδάσκαλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα ζῶσι.

Θ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ὡ ζωογόνε Ἐνοιῖσι, χαριστάτη ὦρα,
 Νεότης τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῆς φύσεως ὀπώρα!
 Οἱ ἐκλεκτοὶ σου ζέφυροι, ὡς ἐκλεκτοὶ ζωγράφου,
 Πολυειδῶς ἐποικίαν τὸ δροσερὸ χωράφι.
 Μοσχοβολεῖ ἡδύσσομος, βασιλικὸς μυρίζει,
 Εἰς τὸν ἀέρα φέρεται, καὶ τὸν ἀρωματίζει.
 Ὁ οὐρανὸς ἐγέλασεν, ἡ θάλασσα ἐχάρη,
 Θεῖα φαιδρότης πρόδηλος εἰς ὅλα ἐνεσπάρη.
 Οἱ ναῦται εἰς τὰ πλοῖά των τὴν ἀγκυραν ἐπήραν,
 Κ' ἐτοίμως ἀρμενίζοντες, ἀμμένως κἀΐζουσι λόραν.

A.